

Arrest

nr. 118 747 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2012 dienen de verzoekende partij en haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 november 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk omdat het medisch attest toegevoegd aan deze aanvraag ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. De eerder op 16 augustus 2012 ingediende aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de echtgenote van verzoekende partij werd onontvankelijk

verklaard en de echtgenote van verzoekende partij is nog steeds in het bezit van een attest van immatriculatie.

Op 28 november 2012 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Op 4 juni 2013 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13sexies uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt:

"De betrokkene werd van 22.04.2013 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van Bendeforming

deelname, heling.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar om de volgende redenen:

☐ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:*

☐ *1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Voor het vrijwillig vertrek van betrokkene is geen enkele termijn toegestaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 EVRM. Zij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met alle elementen van het dossier meer bepaald met het gegeven dat haar partner een ontvankelijkheidsbeslissing heeft ontvangen ten gevolge van de door haar ingediende aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft een scheiding van de verzoekende partij met haar gezin tot gevolg, wat een schending teweeg brengt van artikel 8 EVRM. Door de bestreden beslissing zou de verzoekende partij haar partner langdurig dienen achter te laten. Haar partner kan niet terugkeren naar het herkomstland omdat er aldaar geen medische behandeling voor haar ziekte voorhanden is.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende dit onderdeel:

"In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de materiele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Verzoeker verwijt verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening te hebben gehouden met de ontvankelijkheidsbeslissing inzake de medische regularisatie van zijn echtgenote. Hij stelt dat een scheiding van zijn echtgenote de artikelen 3 en 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM niet kan worden geïnterpreteerd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen of om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten. (R.v.St., 26 april 2006, nr. 157.953; R.v.St., 30 april 2004, nr. 130.936; R.v.St., 9 oktober 2001, nr. 99.581; R.v.V., 29 november 2007; R.v.V., 27 november 2009, nr. 34 993)

Het recht op eerbiediging van het familiaal leven is niet absoluut. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

Het is de verwerende partij toegelaten om wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing zijn recht op prive- en gezinsleven zou schenden, nu hij van zijn in België verblijvende echtgenote gescheiden wordt, temeer daar hij nergens aantoont een effectief gezinsleven te voeren met zijn echtgenote.

"Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (RvV, 17 februari 2011, nr. 56 202)

Daarenboven primeert de openbare orde op het gezinsleven.

Verzoeker werd bevolen het grondgebied te verlaten met inreisverbod aangezien zijn gedrag geacht wordt de openbare orde en nationale veiligheid te kunnen schaden, wat niet door hem wordt tegengesproken.

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Dit onderdeel van het middel mist iedere ernst.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat het bevel gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaren. Voorts is het niet betwist dat de partner van de verzoekende partij in het bezit is van een attest van immatriculatie en haar aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk is verklaard.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt of de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven dat de verzoekende partij erop nahoudt.

Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij op de hoogte was of minstens op de hoogte diende te zijn van het gegeven dat de verzoekende partij een feitelijk gezin vormde met N. P. en hun kind nu het administratief dossier de aanvragen bevat van de verzoekende partij, hun kind en van N.P. Voorts diende de verwerende partij er rekening mee te houden dat zij de aanvraag van de partner van de verzoekende partij ontvankelijk heeft verklaard terwijl uit de bestreden beslissing niet blijkt of er rekening is gehouden met de effecten die de bestreden beslissing teweegbrengt op het gezinsleven nu er een inreisverbod werd gegeven van drie jaren en of de bestreden beslissing een mogelijke schending van artikel 8 EVRM kan teweeg brengen. Enige motivering omtrent de duur van het inreisverbod ontbreekt.

De verwerende partij gaat in de nota in op de reden waarom volgens haar artikel 8 EVRM niet geschon- den is maar deze motieven zijn a posteriori en kunnen niet worden teruggevonden in de bestreden beslissing.

De motivering is niet afdoend en uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij met alle relevante feitelikheden rekening heeft gehouden. Een schending van de motiveringsplicht, samen gelezen met de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM, wordt aannemelijk gemaakt. Het onderdeel in die mate gelezen is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN